DEL 2

Svenska Canada-Tidningen

PART 2

ÅRGÅNG XVIII. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DE EN 23:dje NOVEMBER, 1910. NO. 47.

Vackra Sara.

Vid sydligaste ändan af Ottenby land på Öland låg i början af 1860-talet en liten rödmålad stuga, bebodd af skogvaktaren Niklas Örn och hans vackra sondotter, Sara. Vid den tid, under hvilken denna berättelse spelar, hade Sara nyss fyllt sjutton år. Hon var en vacker flicka, som öfverallt väckte uppmärksamhet, vart hon kom, och många friare hängde efter henne. Hon tog likväl dessa hyllningar till en början från den skämtsamma sidan, men småningom började hon känna sig en smula fundersam och hur det var, så blef hon till slut fast för den allsmäktiga kärleken. Det var prästgårdsdrängen Erik från Näsby komministerboställe, som hade vunnit hennes första och varma kärlek Då Niklas Örn fick veta detta, tog han Sara i strängt förhör. Hon bekände genast rodnande att hon älskade Erik.

— Men hvem vet när han kan få något att gifta sig på, mumlade skogvaktaren fundersamt.

— Pastorn har lofvat honom att till hösten få bli statdräng, inföll Sara.

— Tror du det?

— Ja, det har han själf sagt.

— Go-lt! Jag skall tala med Erik, och pastorn med, om det gäller.

Från den sidan syntes det alltså bli godt väl, och Sara var glad som tärnens lilla lärka. Men ett tungt moln började att stiga upp på den annars så ljusa horisonten. Det var Ottenbystalldrängen, som uppjagade detta moln. Sven, så hette drängen, hade svurit för sig själf att ingen annan än han skulle äga Sara. Denne Sven var en elak och våldsam karl, som mer än en gång varit i delo med rättvisan. Lömsk var han äfven till sin natur och därför har Sara en verklig fruktan för honom. En eftermiddag hade han träffat Erik, när denne var på väg till Niklas Örns hem. Utan någon ordväxling rusade han på Erik. Denne stod emellertid lugn och såg rivalen stadigt i ögonen.

— Jag vet att du vill åt mig, sade Erik småleende, men du skall passa dig.

När Sven såg Eriks fasta hållning vägade han sig ej gå anfallsvis till-väga. Han yttrade dock några bittra ord, hvarefter han aflägsnade sig.

— — —

Några dagar efter de båda rivalernas sammanträffande spred sig det ryktet, att kung Karl XV skulle komma till Ottenby för att i därvarande lund jaga hjortar. Detta rykte ägde också grund.

Då kungen steg i land vid Mörbylånga, voro, enligt förordnande, en mängd så kallade höhäckar honom till mötes. I dessa enkla vagnar ville Karl XV åka fram till Ottenby. Länge gick han omkring bland fordonen och fäste sig slutligen vid en af de främsta.

— Här vill jag åka, yttrade han vänd till stuteriets chef, stallmästare Geijer. Hvad heter du? sporde han därefter, vänd till körsvennen.

Innan den tillfrågade hann svara, sade stallmästaren:

— Han är skogvaktare i Ottenby lund.

Under färden till stuteriet underhöll sig kungen med Niklas. Han tyckte synbarligen om skogvaktarens okonstlade och rättframma språk och yttrade, innan han steg ur vagnen:

— Begär någonting, min gubbe, och om jag kan gifva dig det, skall du få det.

Utan att betänka sig många minuter, omtalade Niklas sondotterns kärlek till Erik och slutade sålunda:

— Men nu är det så, att Sven, stalldrängen vid Ottenby, har hotat Erik vid lifvet, om — — —

— Om, eftersade kungen med tydlig förvåning, då Niklas afbröt sin mening. Hvarför talar du ej ut?

Nu först fick Niklas mål i munnen och utbrast, i det han trohjärtadt blickade kung Karl i ögonen:

— Om eders majestät ej hjälper dem.

Åkdonet stannade i detsamma. Kungen hoppar vikt ur och sade, i det han lade en femtiriksdaler i Niklas' hand:

— Var du lugn. Jag skall nog styra allt till det bästa.

— — — —

Jakten var i gång i Ottenby lund. I den utställda kedjan befunno sig helt nära intill hvarandra, Erik och Sven. Den sistnämnde tog ej sina ögon från rivalen och det syntes tydligt, att han lurade på ett lägligt tillfälle att komma åt honom. Detta tillfälle yppade sig, i hans tycke, då kedjan något skingrat sig. Med några språng var Sven framme hos Erik och ville, under det en svordom gick öfver hans läppar, hugga honom i kragen, men den anfallne var på sin vakt, och innan Sven ens hann blinka, låg han med benen i vädret. Ett par Näsbybor störtade i detsamma fram och den ene utropades

i god ångkomst.

Tjockare än vattnet

Af Ralph Stock.

Han var en ovanligt hygglig pojke, mycket liflig och lätt att entusiasmera, men alltid redo att taga skäl af folk, som något förstod af lifvet. Det var därför jag tog mig af honom, då vi träffades på väg till tropikerna. Han var öfversvallande meddelsam, där han satt i min hytt med pipsnugg-an mellan ett par blandande hvita tandrader. Han skulle gifta sig i Suwa... men allt det där skulle han bespara mig. Han önskade veta, hvilket som var fördelaktigast att slå sig på, gummi eller bananer. Flickans mor var ju en riktig hederspasena att tala med, men han skulle vilja träffa sin far och... Hur var det, var det inte en smula riskabelt att odla gummi, orkaner och så vidare och att vänta fem år, till dess träden vuxit igen...

Jag var tyst, till dess han tappat andan.

— Hvad är det egentligen fråga om? — sade jag.

Pojken lade upp ett par fläckfria skor på en stol.

— Ni är ju affärsman där nere, eller hur? — sade han.

— Ja.

— Och ni är typen för en engelsman, som lefvat största delen af sitt lif i tropikerna.

— Jag fruktar det — sade jag.

Pojken hoppade upp och började gå fram och åter.

— Jag är glad öfver det — sade han, — utomordentligt glad. Min far bor därnere, och jag skulle vilja ha tag i honom. Jag har inte sett honom sedan jag var helt liten. Min mor dog, och då skickade han mig hem att uppfostras af anhöriga. Jag har inte sett honom sedan dess. Han är plantageägare i Niavu.

— Skrifver han aldrig?

— Ajo, jag fick nog bref till dess jag var en sjutton år eller så, mest förmaningar att hålla mig hygglig. På de sista fem åren har jag ingenting hört till för en månad sedan.

Han tog fram ett gulnadt papper och räckte mig.

Brefvet var daterad "Niavu" och skrifvet med en darrande hand.

"Käre son, om du kan, så kom hit, jag skulle vilja träffa dig om möjligt. Mera, då vi träffas."

Jag erinrade mig Niavu, en mer än vanligt eländig negerby, en enda samling usla gräskojor... en plantageägare i Niavu! Jag sade pojken, att jag ansåg det otroligt, att någon sådan person fanns på platsen, och utryck-et i hans ansikte gjorde mig ondt.

De nästa två dagarna plågades jag af oupphörliga påminnelser om ett löfte, som jag i ett svagt ögonblick låtit afbocka mig att hälsa på hos plantageägaren i Niavu. — Far skall bli förtjust — påstod pojken, med hvad skäl var jag ur stånd att inse.

Då vi kommit till Suwa och han mötte sin fästmö, tillbrakte de unga tu en god stund med att söka utfundera, hvilken af de otaliga männi-skorna på kajen som kunde vara pojk-ens far. Så gingo vi i land för att tagas emot af vänner och främder, en-dast pojken stod ensam, utan någon, som frågade efter honom, mer än den unga flickan som såg på honom med ömt deltagande.

— Det ser nästan ut, som om vi två ensamma inte ha någon till mötes, — sade jag.

Pojken svarade ej, men på kvällen kom han in i mitt rum på hotellet.

— Alla manniskor här känna väl till Niavu, men ingen tyeks känna till namet "Hetherington", och det gör mig nedslagen — sade han och ka-stade sig i en korgstol. — Hu då, hvad jag varit själfvisk. Under alla dessa år har han kanske varit sjuk och längtat efter mig...

Han tog fram sitt cigarrettfodral och öppnade det något häftigare än som egentligen var nödvändigt.

— Hör på, sade han plötsligt, — jag måste erkänna, att jag ännu inte duger stort till härute, och ni förstår ju deras rotvälska... Vore det för mycket begärdt...?

— Jag vill minnas, att ni bjod mig dit ut på en vecka, — sade jag med låtsad förtret.

Han sträckte fram en stor brun hand.

— Jag visste, att ni var en hygglig kaul — sade han.

Vi gledo uppför floden, rodda af fyra negrer, skinande af palmolja. Pojken var alldeles fördjupad i tan-kar. Hans sidenskjorta hängde som en våt trasa kring honom, och mosk-iterna funno snart, att här var ett fält för dem, men han lät ej höra någon klagan.

Så lade vi i land, och jag var glad, att pojken var förståndig nog att gå stilla och sansad genom byn. Vi öf-verraskade bulin, höfdingen i byn, med hufvudet halft begrafvet i ett kokosskal med kava. Han var högeli-gen hedrad af besöket och utgöt sig i artigheter.

— — —

Pojken hade lofvat att lägga hela affären i mina händer. Han teg allt-så och sökte se förstående ut, medan bulin förnötte en dryg timme med kallprat. Slutligen gick han och lämn-ade oss i okvald besittning af ko-jan öfver natten.

— Nå? frågade pojken häftigt.

— Vi ha ej kommit längt än, gosse. Om ni vill ha upplysningar i brådra-sket, får ni vända er till andra än Söderhafsnegrer, och olyckligtvis fin-nes det ej andra att tillgå. Gå och lägg er att sofva — jag pekade på en hög mattor i ett hörn, — så få vi se i morgon.

— Jag förmodar, att ni har rätt, — mumlade han.

— Det förmodar jag också. God-natt.

— — — —

Vid midnatt hade han ändtligen somnat. Jag smög mig ut i den mån-klara natten och strofvade längs by-gatan för att titta in i alla kojor. Öf-verallt snarkade infödingar ljudeli-gen. Slutligen upptäckte jag i en af kojorna en man, som satt och rökte pipa och gnolade mellan rökpuffarna. Han såg mig ej, och jag hörde, att han gnolade en stump ur någon af Sullivans operor.

— Hertherington — hviskade jag. Gnolandet upphörde.

— Hertherington — upprepade jag och drog eld på en tändsticka.

Mannen drog sig hastigt in i sitt hörn, så långt han kunde. Hans in-sjunkna ögon blinkade af förskräckel-se, och hans magra, kloka händer hakade sig fast i mattan, på hvilken han satt. Han var mer lik ett under-ligt djur än en människa..

— Hvem är ni? fick han fram.

— Det kan vara likgiltigt, — sva-rade jag. — Hetherington, er son är här, hvarför har ni skickat efter ho-nom?

Han kastade sig plötsligt framstu-pa och begrof ansiktet i ett par ut-märglade armar. Hela hans kropp skakade af suyftningar.

— Hvarför har ni skickat efter ho-nom? — upprepade jag obevekligt.

— Jag trodde, att jag skulle dö, — klagade han ynkligt. — Vid Gud trod-de jag inte det! Jag ville se honom en enda gång innan... Jag behöfver inte beskrifva...

— Nej, — sade jag.

Han försökte resa sig, men sjönk tungt tillbaka med en ed.

— Det är den fördömda kavan... det är benen och ögonen, men huf-vudet är klart. Jag måste träffa ho-nom... jag skall träffa honom, er till trots, — tillade han med en plötslig misstanke.

— För närvarande tror han, att ni är plantageägare här ute. Han är förlofvad med en flicka i Suwa. Hen-nes mor vill träffa hans far, och där-för har han bjudit dem båda att komma hit till er plantage.

Mannen i hörnet plockade nervöst på mattan.

— Ni känner honom — sade han, — hvad kommer han att göra?

— Föra er hem, om han så måste släpa er, vaka öfver er som en mor öfver sitt barn och om han misslyc-kas, skicka er till en vårdanstalt att botas.

— Botas... botas... sade mannen tankfullt, strykande en skelettartad arm. — Och flickan, är hon bra?

— Ja — sade jag.

— Bra, Erik, daska på den där lymmeln. Han behöfver sa mycket smörj, som du kan gifva honom.

— Ja, det gör han visst det, inföll den andre Näsbybon.

Sven hade under tiden sprungit upp. Blixtsnabbt drog han en knif och störtade hastigt på Erik. Denne mottog det första anfallet med full-komligt lugn och kastade med en rask stöt fienden åt sidan. När den-ne stod i begrepp att göra det andra anfallet, hördes i detsamma en man-lig stämma utbrista:

— Hvad vill detta säga?

Och dessa ord hade knappt blifvit uttalade, förrän en kraftig hand grep Sven i kragen.

— Jo, herre kung, utbrast i det-samma Niklas skogvaktare, det är stalldrängen Sven, som — —

— Kungen, kungen! utbrast Sven förbluffad.

— Jo du, inföll kung Karl, ty det var han, som gripit Sven i kragen. Jag känner till allt, och nu vill jag att det sker som jag bestämmer. Gub-ben Niklas är gammal och kan ej, såsom förut, fylla sin plats. Då Erik i höst blir fri från sin plats, efterträ-der han Niklas såsom skogvaktare. Och jag hoppas att frid och glädje mätte bli bofästade i deras hem, då han får sitt önskningsmål uppfylldt. Och det är att hemföra Sara såsom sin hustru.

Och nu blef det glädje. Sven lo-made af, följd af de öfrigas föga smickrande utgjutelser. Och just i detsamma framträdde Sara och tac-kade kung Karl. Den folkkäre monar-ken bekostade sedermera bröllopet, och allt framgent hade de unga ma-karna i honom en varm beskyddare, hvilkens minne för dem städse var i

Tage Tösarädd.

En berättelse om en kvinnfolksrädd karl.

Det var det stora felet med Tage Tufveson att han var så orimligt rädd för kvinnfolk, särskildt de som voro unga och gränna.

Annars var det just intet manke-mang med karlen. Han var långt ifrån barskrapad, hade egen gård, som han skötte öfverdådigt och styft, såg inte illa ut och hade ett ganska godt förstånd i världsliga ting. Men alla ha ju sitt skoskaf att dras med här i världen. Tages var hans räddhåga för kvinnfolk. Man dref med ho-nom på femtio sätt för denna hans tösaskräcks skull, gaf honom öknamn och kallade honom för Rädde Tage och Tage Tösarädd och mycket annat.

Tage kände nog själf hvar skoskaf-vet satt och var arg på sig själf för att han var en-så'n backhare. Han kände på sig, att kunde han bara en enda gång öfvervinna sin rädsla, så skulle han vara hjälpt. Men tillfället och modet hade ännu fattats. Så snart han kom i närheten af en flicka, blef han förvirrad, blodet steg honom åt hufvudet, hjärtat hoppade och allt omkring honom snurrade rundt, tyck-te han, som en karusell.

I sitt innersta hatade Tage visst inte flickebarnen. Tvärtom tyckte han att de voro ena riktiga änglavarelser. Särskildt en fanns det som han tänk-te på med verklig andakt. Det var nämndemannens dotter i grannbyn, en liten rar och spelande glad tös, som hette Agda. Tage hade i all tyst-het gått och varit kär i henne allt se-dan de gingo i samma skola. Men ju mer han tänkte på henne, ju svårare blef det för honom att närma sig henne.

Hur det nu var, så hade Agda å sitt håll äfvenledes ett ganska godt öga till Tage. Men hvad hjälpte det! Hon kunde ju inte, om hon än hade tycke för människan, fria själf. Det skulle ju ha varit en evinnerlig skam. Så kunde inte Tage själf sjunga ut ordet, så fick det allt vara, tänkte hon. Han var inte den enda karlen i världen. Och hon behöfde sannerligen inte krusa. Vår Herre hade be-gåfvat henne med ett fagert anlete och en nätt och välskapad figur, och hennes fars kassaskrin hörde inte till de lättaste. Sådana töser som hon var det alltid rif efter. Och var Tage ett sådant ärkefä, tänkte hon vidare, att han inte vågade fria, om han nu ville ha henne, som hon trodde han ville, så skulle hon sannerligen inte sörja sig gråhärig för det. Men nog var det ändå förargligt att han skulle vara en sådan mes. Ty det fanns ingen bland alla de pojkar, hon kände, som hon tyckte så bra om som Tage Tufves-son. Om han bara...

Den rörelse, som för ett ögonblick lätit hans själ flamma upp, höll på att skingras. Han skrattade tyst för sig själf och stirrade i taket.

— Jag skall träffa honom — mum-lade han hetsigt, — ni må vilja det eller ej.

— — — —

Hvad som tilldragit sig far och son emellan, vet jag ej. Pojken har knappast talat till mig sedan dess. På den timme hade han förvandlats från yngling till en man, som endast hade tankar för att göra allt bekvämt eller åtminstone drägligt för det mänskliga vrak, som låg på en sex-dubbel hög mattor i kanoten, tyst, grubblande, Gud vet på hvad.

Så gledo vi tillbaka utför ström-men. Första natten skulle vi tillbrin-ga vid sidan af ett vattenfall, en vild plats mellan klipporna. Solen ord-nade som en van sjuksköterska en mjuk bädd af mossa och slingerväx-ter åt fadern, som någon gång kunde le ett svagt, gillande leende åt ho-nom. Hans blick lämnade ej för ett ögonblick sonens högresta gestalt.

Jag hade somnat vid lägerelden och sofvit, jag vet ej hur länge, men då jag vaknade, blickade jag rakt in i den försupne mannens ögon. Han satt upprätt med en tom whiskeyflaska i ena handen och en revolver i den an-dra. Instinktivt förde jag handen till bältet, den föll tillbaka tom.

— Om ni säger något — hviskade han, — så skjuter jag. Se, min hand är stadig — han siktade orörligt mot mitt hufvud — och jag har varit an-sedd för en god skytt. Dessutom är ni min gosses vän, och därför be-faller jag er att tiga.

Han reste sig med möda och stapp-lade ned till kanoten, där han kröp ned, alltjämt med revolvern riktad mot mig. Hans ansikte var hårdt och stelt.

Kanoten drof med strömmen, for-tare, fortare, stötte mot en klippa, men alltjämt låg mannen orörlig med blicken fäst på mig.

Plötsligt voro man och båt borta.

Först då kom jag till besinning och kom i håg, att jag försummat att slå alarm, och med denna tanke vaknade ett obestämdt medvetande om att det var något, som jag alls inte haft just att göra...

Och den sköna flickan fick ett trå-nande uttryck i sina blå ögon och en längtans suck häfde hennes unga barm.

Nu var det emellertid så, att Tage hade en kusin, en riktig illmaring till karl, som inte visste något roligare än att länka ihop folk med "äkten-skapets rosenbojor", som han bruka-de säga. Den här kusinen, Per Olson hette han, var själf ovanligt lyckligt gift, och det var väl mest därför som han var så förtjust i att gifta ihop andra. Han och hans Ida, en gladlynt och genomgod människa, som alltid varit Agdas synnerligen goda vän, le-tade naturligtvis i sinom tid ut Ta-ges hjärteklämma. Och en dag sa' Per Olsson till sin gumma:

— Du Ida, sockertruten, sa' han, tycker du inte som jag att det är på tiden att försöka få ihop Tage och nämndemannens Agda? Han är kär som en klockarkatt och hon är nog inte häller ovillig. Eller hvad tror du, mor?

— Jo, jag har tänkt precis detsam-ma. Men hur skall man kunna få Tage till att fria. Han är ju så rädd för töser som för röda elden. Han skulle väl knappt våga ta i dem med tång ens, långt mindre...

— Ja, det är just det galna. Men det kostar ju ingenting att försöka, mente mannen.

Och så utvecklade Per Olson en plan som han gått och tänkt ut, och som, om den lyckades, väl skulle bota Tage för hans tösaskräck. Mor Ida var litet tveksam om den lyckliga ut-gången, men hon gjorde gärna hvad hon kunde för att det skulle gå bra.

Då nu alltså Per Olson härnäst råkade Tage, bad han honom titta hem till sig nästa söndagseftermid-dag. Han hade köpt sig en rashäst och nu ville han att den andra skulle ta och titta på, ty se hästar det var något som Tage förstod sig på.

Bort på söndagseftermiddagen kom Tage. Han och Per Olson sågo först den nya hästen, som vann Tages full-komliga gillande, Se'n togo de sig en tur utåt ägorna, så att när de kommo tillbaka till gården, var det nära kväll. Per öppnade salsdörren och Tage steg in. Det var halfmörkt i rummet men Tage såg genast, att det var Agda, som satt bredvid Ida i soffan bakom det dukade kaffebordet. Han ryckte till och det föreföll honom som om hela rummet dansade rundt. Med en våldsam ansträngning att tänka klart gick han bort och hälsade på frun-timmerna. Så dracks det kaffe och Tage blef upprymd och språksam, och rätt som det var fann han sig välbe-hållen, utan att riktigt veta hur det gått till, i soffan bredvid Agda, som skrattade och tokades värre. Tage må-ste nödvändigt skratta med och allt tycktes gå sin naturliga gång.

Då passade den illfundige Per Ols-son och hans gumma på att försvinna.

Tage observerade inte strax att han var ensam med Agda, men i samma ögonblick som han märkte det, lopp det liksom en elektrisk stöt genom hans varelse. Han ryckte till och tyst-nade och flyttade sig så långt bort på soffan som han kunde.

Flickan bara skrattade.

— Var nu inte dum, Tage, sade hon. Här var väl ingen att vara rädd för.

— Eller är jag då så ryslig? frågade hon och flyttade sig djärft efter ho-nom.

Tage vågade knappt se åt henne. Hela hans inre var i ett fruktansvärdt uppror. Två makter sletos om hans arma själ. Den ene var den där skygg-heten, tösaskräcken, och den andra hans brinnande begärelse till den ljufva varelsen vid hans sida.

Det hade under tiden blifvit nästan mörkt.

— Säg, Tage, hviskade hon, hvar-för är du så rädd för flickor? Inte göra de dig något ondt, inte!

Tage genomilades af en frossbryt-ning, då han kände beröringen af hen-nes hand. Han vände hufvudet en li-ten, liten smula åt sidan, så att han såg hennes ansikte med den frestande röda körsbärsmunnen och ögonen, som glänste mot honom i mörkret.

— Ondt, nej! utbrast han. Men, men...

— Nåå, hva' ä' de' då? fortsatte flickan obevekligt — ty hon hade föresatt sig att riktigt pressa Tage för hans tösaskräck.

Detta blef för mycket för den ar-me ynglingen.

— Hvad det är! Åh, Agda... Och plötsligt kände flickan sig så hårdt sluten i ett par starka armar, att det nästan gjorde ondt.

Om en stund var det någon som gläntade på dörren och den filuren Petr Olssons röst hördes i halft all-varsam och halft spefull ton förma-na:

— Se efter flaskan, Tage! Jag tyckte det small. Korken flög visst ur. Agda skrattade ystert.

— Nej men, det var bara Tages tösaskräck som for.

Korsförlamning kommer plötsligt och är mycket plägsam. Den förorsa-kas af muckelreumatism. Hastig bot erhålles genom att lägga på Chamber-lain's Liniment. Säljes i alla affärer.

Den unga Australiska flickan.

En engelska, som bott i Australien men varit därifrån i sjutton år, har till en tidskrift meddelat sina intryck af den unga australiskan.

Sedd genom engelska glasögon och mot bakgrunden af hvad hon var för nästan en generation sedan, tar hon sig ut på följande sätt:

Det första intrycket är, att hon ut-vecklats till en beslöjad dam. För femton år sedan buro endast flickor-na inifrån landet en slöja, därför att de voro tvungna att skydda sitt an-sikte mot den brännande solen, och då hade de den öfver sitt ansikte just till skydd, som naturligt var. Men den unga damen i Perth hade sina två och tre kvarts meter chiffon tillbakavikna öfver hatten och hän-gande nedåt ryggen, som en novis el-ler en brudtärna. Kanske låter hon dem blygsamt dölja ansiktet när hon kommer ut ur staden och möter flu-gor och moskiter. I Adelaide och Mel-bourne såg man nya slöjor, men färre på den sistnämnda platsen på grund af blästen. Men i Sydney kom slöjor-nas apoteos. Hvita, blå, lilas, skära, gröna, röda och alla tänkbara nyan-ser vandra omkring på gatorna, sve-pa om ens skuldror då man sitter bredvid deras bärarinnor på färjan och täfla med parkernas lysande blommor i färgprakt. Om inte slöjor-na vore, skulle Sydneys gator förefal-la dammiga och heta, men de skänka den färg som ger en orientalisk stad dess charm och som man annars sak-nar i Australien. Skaror af hvitklädda flickor och många äldre damer trippa omkring med rosor på hattarna och florlätta vingar öfver skuld-rorna och ge lif åt gatans enformiga skådespel.

I början lägger man inte märke till något annat än slöjan. Därefter bör-jar man studera flickan, som bär den. I motsats till sina engelska systrar har hon inte vuxit en tum. Den nya generationen af kvinnlig ungdom i England är en samling atleter af o-vanlig längd, men australiskan är li-ka liten och nätt som förut och går lika obesväradt långsamt som för. Hon kan nog skynda sig när hon skall hinna med tåg eller båt, men vanligtvis föredrager hon sin förnäma promenadgång, delvis på grund af kli-matet. Inte häller tycks hon älska sport något vidare. Hon spelar vis-serligen tennis, och det finns visst också några som spela cricket och golf, men hockey hör man inte talas om.

Men en nyhet som stärker hennes hälsa har hon hittat på, hon älskar nämligen strandbad, och det gjorde hon inte för några år sedan.

Sydney är mycket stolt öfver sina hafsbad, och resande fara gärna öfver viken till Manly för att se på dem. De värka också mycket äkta, här fin-ner man kärlek till vatten för vatt-nets egen skull. Inga koketta bad-dräkter som i Frankrike, inga fladd-rande band och trikåbeklädda ben som i Amerika, inga hattar, som skyd-da ansiktet mot fräknar. I stället en mycket ful baddräkt, som i synner-het när den blir våt är fruktansvärdt missklädande — och ingen badkappa när hon kommer upp på stranden. Men hon har njutit af sitt bad af att klyfva vågen med kraftiga simtag och kämpa med de väldiga böljorna och har förvärfvat ny kraft till sitt dagliga arbete. Särskildt lördagar och söndagar bör man besöka Manly, då är stranden full af åskådare och ba-dande, som komma från heta, dam-miga kontor för att söka förfriska sig i Neptuns rike. Först ansågs det opassande att herrar och damer ba-dade tillsammans, men nu tycker man det är självklart, och man ser hela familjer, som bada tillsammans all-deles som i Europa.

Lustigt nog är det inte modärnt att vara solbränd i Sydney fast man skul-le tro det, man ser sällan ett sol-brändt ansikte. Antingen äro austra-liska ansikten mindre mottagliga för solbränna eller också kunna ungdo-marna konsten att ta bort den. Det måste sägas, att den australiska flic-kan är inte så vacker nu som förr. När man kommer från London med alla dess söta flickor blir man slagen af deras frånvaro i Australien. Men de unga se glada, friska och obekym-rade ut i stället.

Om flickan i Sydney också ser ut som hon tog lifvet lätt är hon icke desto mindre strängt sysselsatt. Hon åker inte cykel längre, det är omo-därnt, men hon är god fotgängare. Hon är både huslig och affärsmässig, lagar mat och tvättar och stryker sina egna klänningar och arbetar på kontor. Likaså sysslar hon mycket med sjukvård, men sjuksköterskeko-stymen har rakat i vanrykte så att den användes inte längre därute. Ut-bildningen är mycket noggrann och efterfrågan på sjuksköterskor är än så länge större än tillgången. Den kvinnliga politikern har också mycket att göra, och fast den kvinnliga röst-rätten inte sysselsätter den stora mas-san, finnes det några entusiaster, som göra anspråk på att få komma in i parlamentet. Det finns numera flera kvinnoklubbar i Sydney, den största har 400 medlemmar. Den vanliga au-straliska flickan bryr sig inte mycket om politik — hon har sin rösträtt vid 21 år och utöfvar den sällan. Lifvet har andra intressen för henne. Men hon har en charm som är helt och hållet hennes egen, icke ehie eller sti-lig som en parisiska, men hon har en individualisk typ som smakar af nya världen.

Till Grenna har anlandt ett menage-ri, och direktören har, för att göra reklam, utfäst ett pris af 100 kronor till den barberare, som inne i lejon-buren vågar raka djurtämjaren. Sta-dens ende barberare anmäler sig, i hopp att vinna ära och guld, men hans mod försvinner alltmer när det kritiska ögonblicket närmar sig, och när han skall in i buren, är han myc-ket "skakis".

Då ropar djurtämjaren till direk-tören.

— Hörnu, Jag tror det är bäst vi inställa det här. Det är för riska-belt.

Barberaren protesterar: — D-det be-behöfs inte! J-jag är inte r-rädd fö-för lejonet!

Djurtämjaren: — Nej inte han in-te! Men jag är rädd för den där barberaren!

Tobak och dess regelrätta behandling

Tillverkningsprocess. Tobak är en ört och i likhet med andra växter måste den undergå beredning för att kunna lämpa sig för menniskans bruk. Det före-finnes lika stor skillnad mellan på rätt sätt beredd tobak och rå tobak, endast tillsatt med sötämnen, som mellan halfkokad och till fullo kokad föda. Snus-beredningsprocessen betyder lika mycket för tobaken som kokning för föda och jäsning för vin. Snus är tobak som på vetenskapliga grunder blifvit beredd för menniskans bruk.

Hvarför tobaksförbrukare föredraga Copenhagen Snuff framför alla andra sorter af tuggtobak.

Det är färdigberedd tobak i dess renaste form.
Det har en angenäm arom.

Det bibehåller sin arom och styrka. Det är mera ekonomiskt, emedan det varar längre. Det upptäckes ej, emedan det ej behöfver tuggas utan endast helt enkelt placeras i munnen (mellan underläppen och gommen).

Det kvarlämnar en behaglig ren, svalt eftersmak. Det är tobak, som genom vetenskapliga metoder beredts för menniskans bruk.

Garanterad till kvalité och renhet. Copenhagen Snuff är tillverkadt af den bästa, lagrade rika och mest aromrika bladtobak, hvartill tillsatts endast sådana ingredienser, som utgöra naturliga beståndsdelar af bladtobak och absolut rena arom extrakter. Snusmalningsprocessen kvarhåller allt det goda i tobaken och afilägsnar de bittra och syrliga beståndsdelar, som ingå i naturlig bladtobak.

OBSERVERA. Använd endast en mycket ringa kvantitet af Copenhagen Snuff, ty i annat fall kommer Ni att tycka att det är för starkt.

Copenhagen tuggnuns består af små korn ren och rik tuggtobak; det mod-delar derför tobakstyrkan i högre grad än vanlig tuggtobak, på samma sätt som fint malet kaffe ger starkare kaffe än groft malda kaffebönor.

Copenhagen Snuff är verldens bästa tuggtobak.

National Snuff Co., Limited

900 St. ANTOINE ST., MONTREAL. 13